

Bemærkninger til forslaget

Generelle bemærkninger

Formålet med forslaget er at sikre miljøet, herunder grundvandsressourcerne, mod den forurening, nedslivende kemikalier kan forårsage. Et lignende forslag blev fremsat af venstresocialisterne i folketingsåret 1980-81, og forslaget fik dengang tilslutning fra det radikale venstre, socialistisk folkeparti og retsforbundet.*)

I mellemtiden er den kortlægning af giftlossepladser, miljøstyrelsen har stået for, blevet afsluttet, ligesom der er vedtaget en lov om kemikalieaffaldsdepoter.

Denne kortlægning har imidlertid *ikke* afdækket samtlige giftlossepladser, ligesom lovgivningen heller ikke sikrer, at de kortlagte pladser undersøges til bunds, eller at de fjernes.

En meget stor del af de allerede kortlagte lossepladser er såkaldt »usikre« pladser (1317 ud af 3115 kortlagte lokaliteter), hvilket vil sige, at indholdet er ukendt.

Disse – og andre – depoter kan indeholde kemikalier, der udgør en endog meget væsentlig fare for miljøet og for mennesker. Der dukker desuden hele tiden nye sager op, hvilket er en glimrende illustration af, at den nuværende kortlægning er særdeles utilstrækkelig.

For kort tid siden påviste NOAH-Glostrup således, at Superfos havde deponeret kemikalieaffald på en losseplads i Hvalsø, der slet ikke er med i kortlægningen. Ved samme lejlighed kom det frem, at Strandvejsgasværket også har deponeret giftaffald på denne losseplads. Heller ikke Superfos' fabriksgrund på Amager, hvor der er deponeret betydelige mængder kemikalieaffald, er med i kortlægningen. Disse sager har desuden vist, at myndighedernes kendskab til giftdeponering ikke er nogen garanti for, at der gøres noget. Til trods for, at miljøstyrelsen og Tårnby kommune havde kendskab til Superfos' ulovlige deponeringer i Hvalsø, kom lossepladsen end ikke med i kortlægningen.

Der deponeres desuden fortsat betydelige mængder giftigt affald på steder, hvor det er forbudt. Kommunekemi anslår, at omkring 30 pct. af det olie- og kemikalieaffald, der produceres årligt, bortskaffes ulovligt.

Virksomhederne har en åbenlys interesse i at skjule, hvad de allerede har deponeret, og hvad de deponerer. Det er billigere for dem. Men myndighederne udgør heller ikke noget godt eksempel. I mange tilfælde oplyser de ikke om det, de har kendskab til, ligesom indsatsen for at få et bedre kendskab til, hvor det giftige affald deponeres, oftest er meget lille.

Det er derfor utilstrækkeligt at pålægge virksomhederne at give oplysninger, hvis de bliver spurgt (jfr. loven om kemikalieaffaldsdepoter). Der må en generel oplysningspligt til for at sikre en mere fuldstændig kortlægning både hvad angår lokaliteternes antal og indhold af forurenende stoffer.

Bemærkninger til de enkelte punkter

ad 1.

Oplysningspligten må i princippet omfatte alle, både ejere og ledere af virksomheder, der har deponeret eller deponerer giftigt affald og kommunale embedsmænd og politikere, der er orienterede om deponeringer. Ligeledes gælder oplysningspligten ejere og ledere i virksomheder, der har foretaget deponeringer på andres vegne. Andre medarbejdere og personer, der ad andre veje har kendskab til eller mener at have kendskab til deponeringer, skal sikres anonymitet ved henvendelse til myndighederne. Ofte har de arbejdere, der er blevet sat til at udføre deponeringerne, eller som har transporteret det giftige affald, viden herom. Af frygt for at miste deres arbejde eller af frygt for andre represalier undlader de imidlertid forståeligt nok at videregive disse oplysninger. Nogle går i stedet til miljøorganisationerne. Det er naturligvis udmærket, men det kan trods alt ikke være menin-

*) Se Folketingstidende 1980-81, forhandlingerne sp. 10503 og 11165 samt tillæg A sp. 4977.